

HİLYE-İ SE'ÂDET

Habîb-i ekrem sallallahü aleyhi ve sellem Efendimizin görünüşüne, “**Hilye-i se'âdet**” denir.

İslâm âlimleri, Muhammed aleyhisselâmın görünen bütün uzuvlarını, şeklini, sıfatlarını, güzel huylarını ve bütün inceliklerine varıncaya kadar hayâtının tamamını açık bir şekilde sened ve vesikaları ile yazmışlardır. Bu bilgiler, bizzat Peygamber Efendimizin kendi beyanları olan hadis-i şeriflerinden ve Eshâbının bildirdiği haberlerden toplanmıştır.

Hadis-i şeriflerde ve Eshâb-ı kirâmın bildirdiği haberlerde, Sevgili Peygamberimizin hilye-i saâdeti şöyle bildirilmektedir:

“**Fahr-i kâinatın mübârek yüzü ile bütün âzâ-i şerîfesi ve mübârek sesi, bütün insanların yüzlerinden ve âzâlarından ve seslerinden güzel idi.**

Mübârek yüzü bir mikdar yuvarlak idi ve neş'eli olduğu zamanda, ay gibi nûrlanırdı. Sevindiği, mübârek alnından belli olurdu.

Resûlullah Efendimiz gündüz nasıl görürse, gece de öyle görürdü, önünde olanları gördüğü gibi, arkasında olanları da görürdü. Yana ve geriye bakacağı zaman, bütün bedeni ile dönüp bakardı. Yeryüzüne, semâdan daha çok bakardı. Mübârek gözleri büyük ve kirpikleri uzun idi. Mübârek gözlerinde bir mikdar kırmızılık vardı ve gözlerinin karası gâyet siyah olup, geceleri sürme çekerti.

Fahr-i âlemin sallallahü aleyhi ve sellem alını açık idi. Mübârek kaşları ince olup, kaşları arası açık idi. İki kaşı arasındaki damar, hiddetlenince kabarırdı.

Mübârek burnu gâyet güzel olup, orta yeri bir mikdar yüksek idi.

Mübârek başı büyük idi.

Mübârek ağız küçük değildi. Mübârek dişleri beyaz olup, öndekiler seyrek idi. Söz söyleyince, sanki dişleri arasından nûr çıkardı. Allahü teâlânın kulları arasında O'ndan daha fasîh ve daha tatlı sözlü kimse görülmedi. Mübârek sözleri gâyet kolay anlaşılır, gönülleri alır ve ruhlari çekerti. Söz söylediği zaman, kelimeler inci gibi dizilirdi. Bir kimse saymak istese, kelimelerini saymak mümkün idi. Bâzen iyi anlaşılması için, üç kerre tekrar ederti. (Cennet'te Muhammed aleyhisselâm gibi konuşulacaktır.) Mübârek sesi, kimsenin sesinin yetişemediği yere ulaşırdı.

Fahr-i âlem sallallahü aleyhi ve sellem Efendimiz, güler yüzlü idi. Tebessüm ederek güler ve mübârek ön dişleri görünürdü. Gülünce, nûru duvarlar üzerine aks ederti. Ağlaması da, gülmesi gibi hafif idi. Kahkaha ile gülmez, yüksek sesle de ağlamazdı. Ama üzülnce, mübârek gözlerinden yaş akar, mübârek göğsünün sesi işitilirdi. Ümmetinin günâhlarını düşününce, Allahü teâlânın korkusundan ve Kur'ân-ı kerîmi işitince ve bâzen de namaz kılarken ağlardı.

Fahr-i âlem Efendimizin, mübârek parmakları iri ve mübârek kolları etli idi. Mübârek avuçlarının içi geniş idi. Bütün vücûdunun kokusu, miskten güzel idi. Mübârek bedeni, hem yumuşak, hem de kuvvetli idi.

Enes bin Mâlik diyor ki: “Resûlullah'a on sene hizmet ettim. Mübârek elleri ipekten yumuşak idi. Mübârek teni miskten ve çiçekten daha güzel kokuyor-

du. Mübârek kolları, ayakları ve parmakları uzun idi. Mübârek ayaklarının parmakları iri, altı da çok yüksek olmayıp yumuşak idi. Mübârek karnı geniş olup, göğsü ile aynı hizada idi. Omuz başının kemikleri iri olup mübârek göğsü genişti. Resûlullah Efendimizin kalb-i şerîfi, nazargâh-ı ilâhî idi.

Resûl-i ekrem Efendimiz, çok uzun boylu olmadığı gibi, kısa da değildi. Yanına uzun bir kimse gelse, ondan uzun görünürdü. Oturduğu zaman, mübârek omuzu, oturanların hepsinden yukarı olurdu.

Mübârek saçları ve sakallarının kılı çok kıvrıkcık ve çok düz değil, yaratılışta, ondüle idi. Mübârek saçları uzundu, önceleri kâkül bırakırdı, sonradan ikiye ayırır oldu. Mübârek saçlarını bâzen uzatır, bâzen de keser, kısaltırdı. Saç ve sakalını boyamazdı. Vefât ettiği zamanda, saç ve sakalındaki ak kılların sayısı yirmiden az idi. Mübârek bıyığını kırkardı. Bıyıklarının uzunluğu ve şekli, mübârek kaşları kadar idi. Emrinde husûsî berberleri var idi.

Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem Efendimiz, misvâkını ve tarağını yanından ayırmazdı. Mübârek saçını ve sakalını tararken aynaya nazar ederdi.

Fahr-i kâinat Efendimiz, önüne bakarak, sür'atle yürür ve bir yerden geçtiği, güzel kokusundan belli olurdu.

Resûlullah Efendimiz, Arab idi. Yâni kırmızı ile karışık beyaz benizli olup, gâyet güzel, nûrlu ve sevimli idi."

Bir kimse, Peygamber Efendimize siyah dese, kâfir olur.

Arab, lügatda, güzel demektir. Meselâ, lisân-ı Arab, güzel dil demektir. Coğrafyada Arab demek, Arabistan ismindeki yarımada da doğup büyüyen, oranın iklimi, havası, suyu ve gıdası ile yetişen ve onların kanından olan kimse demektir, Anadolu'daki kandan gelenlere Türk, Bulgaristan'da doğup büyüyenlere Bulgar, Almanya'dakilere Alman dedikleri gibi, Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem de, Arabistan yarımadasında doğduğu için Arab'dır. Arablar beyaz, buğday benizli olur. **Bilhassa Peygamberimizin sülâlesi beyaz ve çok güzel idi. Zâten dedeleri İbrahim aleyhisselâm, beyaz olup, Basra şehri ahâlisinden Târûh isminde beyaz bir mü'minin oğlu idi. Kâfir olan Âzer, İbrahim aleyhisselâmın babası değil, amcası ve üvey babası idi.**

Sevgili Peygamberimizin babası Abdullah'ın güzelliği, Mısır'a kadar yayılmıştı ve alındaki nûrdan dolayı, iki yüze yakın kız, evlenmek için Mekke'ye gelmişti. Fakat, Muhammed aleyhisselâmın nûru, Âmine'ye nasîb oldu.

Amcası Abbâs ile Abbâs'ın oğlu Abdullah da beyaz idi. Peygamberimizin kıyâmete kadar evlâdı da güzel ve beyazdır.

Resûlullah'ın Eshâbı da beyaz ve güzel idi. Osman radiyallahü anh, beyaz sarışın idi. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" Efendimizin, Rum imparatoru Heraklius hükümetine gönderdiği sefîri Dihye-i Kelbî çok güzel olup, sokaklarda gezerken, yüzünü görmek için Rum kızları sokaklara çıkardı. Cebrâil aleyhisselâm çok defa, Dihye radiyallahü anh şeklinde gelirdi.

Mısır, Şam, Afrika, Sicilya ve İspanya yerlileri Arab değildir. Arablar, İslâmiyet'i dünyâya yaymak için, Arabistan yarımadasından çıkarak buralara geldiklerinden, bugün buralarda da mevcuttur. Nitekim Anadolu'da, Hindistan'da ve başka memleketlerde de mevcuttur. Fakat, bugün bu memleketlerin hiç birinin ahâlisini Arab diye isimlendirmek doğru olmaz.

Mısır ahâlisi esmerdir. Habeşistan ahâlisi siyahtır. Bunlara Habeş denir. Zengibâr ahâlisine Zencî denir. Bunlar da siyahtır.

Peygamberimizin akrabâsını, torunlarını sevmek ve saymak ibâdettir. Onları her müslüman sever. Anadolu’ya misâfir gelen siyah fellahlar, habeşler, zencîler, hürmet ve ikrâm olunmak için, kendilerini, Arab diye tanıtmışlar, Anadolu’nun saf müslümanları da sözlerine inanıp bunları sevmişlerdir. Çünkü bu sevgide siyah, beyaz ayırımı yoktur. Siyah bir müslüman, beyaz bir kâfirden kat kat daha üstün, daha kıymetli ve sevimlidir. İnsanın siyah olması, îmânın şerefini azaltmaz. Bilâl-i Habeşi hazretleri ve Resûlullah’ın çok sevdiği Üsâme siyah idiler. Kötülükleri ve aşağılıkları herkesçe bilinen Ebû Leheb ve Ebû Cehil kâfirleri beyaz idiler. Allahü teâlâ insanın rengine değil, îmânının kuvvetine ve takvâsına kıymet vermektedir. Fakat, siyahların kendilerini Arab olarak tanıtmaları, İslâm düşmanlarının, yahudilerin işlerine yaradı. Bir yandan, siyah insanları, aşağı ve iğrenç olarak tanıttılar. Bunları köle olarak kullandılar. Bir yandan da kara kedileri, köpekleri, “Arab, Arab” diye çağırarak, gazete ve mecmualara yaptıkları siyah resim ve karikatürlere Arab diyerek, gençliğe, Arabı siyah olarak tanıtmaya, böylece, müslüman yavrularını Peygamberimizden soğutmağa uğraştılar.

Güzel huyların hepsi, Sevgili Peygamberimizde toplanmıştı. Güzel huyları, vehbî yâni Allahü teâlâ tarafından verilmiş olup, kesbî yâni çalışarak, sonradan kazanmış değildir.

Bir müslümanın ismini söyleyerek hiç bir zaman lânet etmemiş ve aslâ mübârek eliyle kimseyi döğmemiştir. Allah için intikam almış; kendi için, hiç bir kimseden intikam almamıştır. Akrabâsına, Eshâbına ve hizmetçilerine tevazu ederek, iyi muamele eylerdi. Ev içinde çok yumuşak ve güler yüzlü idi. Hastaları ziyârete gider, cenâzelerde bulunurdu. Eshâbının işlerine yardım eder, çocuklarını kucağına alırdı. Fakat kalbi bunlarla meşgûl olmazdı. Mübârek ruhu, melekler âleminde idi.

Resûlullah Efendimizi, ansızın gören kimseyi korku kaplardı. Kendisi yumuşak davranmasaydı, peygamberlik hâllerinden, kimse yanında oturamaz, sözü-nü işitmeye tâkat getiremezdi. Hâlbuki kendisi, hayâsından, mübârek gözleri ile kimsenin yüzüne bakmazdı.

Fahr-i âlem sallallahü aleyhi ve sellem Efendimiz, insanların en cömerdi idi. Bir şey istenip de yok dediği görülmemiştir. İstenilen şey varsa verir, yoksa cevap vermezdi. O kadar iyilikleri, o kadar ihsânları vardı ki, Rum imparatorları, İran şahları ve hiç bir hükümdâr, O’nun kadar ihsân yapamazdı. Fakat kendisi sıkıntı ile yaşamağı severdi, öyle bir hayat sürerdi ki, yemek ve içmek hatırına bile gelmezdi. Yemek getirin yiyelim veya falanca yemeği pişiriniz demezdi. Yemek getirilirse yer, her ne meyve verseler kabul ederdi. Bâzen aylarca az yer, açlığı severdi. Bâzen de çok yerdi. Yemek sonunda su içmezdi. Suyu otururken içerdi.

Başkaları ile yemek yerken, herkesten sonra el çekerdi. Herkesin hediyesini kabûl ederdi. Hediye getirene karşılık olarak kat kat fazlasını verirdi.

Çeşitli elbise giymek âdeti idi. Yabancı devlet sefirleri gelince süslenip, kıymetli ve nefis elbise giyerek, güzel yüzünü gösterirdi. Taşı akıktan, gümüş yüzük takar ve mühür olarak kullanırdı. Yüzüğü üzerinde “Muhammedün Resûlullah” yazılı idi.

Yatağı deriden olup, içi hurma ağacının lifleri ile dolu idi. Bâzen bu yatak üzerine, bâzen yere serili deri üzerine, bâzen de hasır veya kuru toprak üzerine yatarı. Mübârek avucunun içini sağ yanağının altına koyup, sağ yanı üzerine yatarı.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, zekât malı almaz, çiğ soğan ve sarımsak gibi şeyler yemez ve şiir söylemezdi.

Peygamber Efendimizin mübârek gözleri uyur, kalb-i şerîfi uyumazdı. Aç ya-tıp tok kalkardı. Hiç esnemezdi.

Mübârek vücûdu nûrânî olup, gölgesi yere düşmezdi. Elbisesine sinek kon-maz, sivrisinek ve diğer böcekler mübârek kanını içmezdi.

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin güzelliğini, Eshâb-ı kirâmın büyükleri şöyle anlattı: Ebû Hüreyre; *“Resûlullah’dan daha güzel bir kimse gör-medim, sanki güneş bütün parlaklığı ile yüzünde parlıyordu. Güldüğü zaman, dış-leri duvarlara aydınlık saçardı”* buyurdu.

İbn-i Ebî Hâle; *“Peygamber Efendimizin mübârek yüzü, ayın on dördü gibi parıldardı”* buyurdu.

Hazret-i Ali; *“O’nu aniden gören, heybetinden korkuya kapılırdı. O’nunla soh-bet edip tanıyan, hemen ısınıp severdi”* buyurdu.

Câbir bin Semüre; *“Resûlullah, mübârek elini yüzüme sürdü. Elinde, sanki attârların yâni koku satan kimselerin çantasından yeni çıkarılmış gibi güzel bir koku, serinlik buldum. Resûlullah Efendimiz, elini bir kimsenin eline müsâfefa için değdirmiş olsa, bütün gün o kimsenin elinden o güzel koku çıkmazdı”* buyurdu.

Hazret-i Âişe vâlidemiz; *“Resûlullah, bir çocuğun başını okşadığı zaman, diğer çocuklar arasında o çocuk, güzel kokusundan hemen belli olurdu”* buyurdu.

Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem Efendimiz, bir gün evlerinde uyumuşlar-dı. Enes bin Mâlik’in annesi Ümm-i Süleym geldi. Resûlullah Efendimizin, uyku esnasında mübârek yüzünde ter damlaları belirmişti. Ümm-i Süleym, Peygamber Efendimizin mübârek terini toplamaya başladı. Uyanıp sebebini sorunca, Peygam-ber Efendimizin süt teyzesi olan Ümm-i Süleym; *“Onu kokularımıza katıyoruz. Teriniz, kokuların en güzeli en hoş kokanıdır”* dedi.

Ebû Hüreyre; *“Yürüyüşünde Resûlullah’tan daha sür’atli kimseyi görmedim. Sanki yer kendisine dürülüyordu. O’nunla yürürken, biz bütün gücümüzü sarf edip kendimizi zorluyorduk”* buyurdu.

Peygamber Efendimiz, fevkalâde güzel konuşurdu. Sözün nereden başlatıl-ıp nerede bitirileceğini en mükemmel bir şekilde bilirdi. Sözleri, söyleyiş ba-kımından berrak, son derece fasîh ve belîğ idi. Söz ve kelimelerinde, mânânın doğruluğu her zaman kendini gösterirdi, ifâde etme gücü, fevkalâde yüksek olduğundan, konuşurken hiç yorulmaz ve külfet çekmezdi.

Peygamber Efendimizin güzelliği

Ulemâ-i râsihîn denilen, hem zâhir ve hem de bâtın bilgilerinde üstâd ve Pey-gamber Efendimize vâris olan yüksek İslâm âlimleri, O’nu bütün güzellikleriyle görmüş ve âşık olmuşlardır. Bunların en başında Ebû Bekr-i Sıddîk gelmektedir. O, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizdeki nübüvvet nûrunu görüp;

üstünlük, güzellik ve yüksekliklerini idrâk ederek, âşık olmuş ve bunda öyle ileri gitmiştir ki, başka hiç bir kimse onun gibi olamamıştır. Hazret-i Ebû Bekr, her an, her baktığı yerde Resûlullah Efendimizi görürdü. Bir keresinde hâlini; “Yâ Resûlallah! Nereye baksam sizi görüyorum” diye arzetmişti. Bir keresinde de; “Bütün iyiliklerimi, sizin bir sehvinize (yanılmanıza) değişirim” demişti. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin güzelliğini en iyi görüp anlayan ve anlatanlardan biri de, mü’minlerin annesi Hazret-i Âişe vâlidemiz idi. Hazret-i Âişe; âlime, mütehid, akıllı, zekî, edîbe idi. Gâyet belîğ ve fasîh konuşurdu. Kur’ân-ı kerîmin mânâlarını, helâl ve harâmları, Arab şiirlerini ve hesap ilmini çok iyi bilirdi. Resûlullah’ı medheden şiirleri vardır. Şu iki beyti, Hazret-i Âişe vâlidemiz söylemiştir:

*Ve lev semî’û ehl-ü Mısre evsâfe haddihî,
Lemâ bezelû fî sevm-i Yüsüfe min nakdin.*

*Levîmâ Zeliâ lev reeyne cebînehû,
Le âserne bil-kat’îl kulûbi alel eydi.*

Tercümesi: **“Eğer Mısır’dakiler, O’nun (Peygamber Efendimizin) yanaklarının güzelliğini işitmiş olsalardı; (güzelliği dillere destan olan) Yûsuf aleyhisselâma hiç para vermezlerdi. Yâni bütün mallarını, onun yanaklarını görebilmek için sak-larlardı. Zeliâ’yı, “Yûsuf aleyhisselâma âşık oldu diyerek” kötüleyen kadınlar, Resûlullah’ın nûrlu alnını görselerdi, ellerinin yerine kalblerini keserlerdi de acı-sını duymazlardı.”**

Hazret-i Âişe vâlidemiz buyuruyor ki: “Bir gün Resûlullah, mübârek nâlinlerinin kayışlarını çıkarıyordu. Ben de iplik eğiriyordum. Mübârek yüzüne baktım. Parlak alnından ter damlıyordu. Ter damlası, her tarafa nûr saçıyor, gözlerimi kamaştırıyordu. Şaşakaldım. Bana doğru bakıp; **“Sana ne oldu ki, böyle dalgın duruyorsun”** buyurdu. “Yâ Resûlallah! Mübârek yüzündeki nûrların parlaklığına ve mübârek alnındaki ter dânelerinin saçtıkları ışıklara bakarak kendimden geçtim” dedim. Resûlullah, kalkıp yanıma geldi. Gözlerimin arasından öptü ve; **“Yâ Âişe! Allahü teâlâ sana iyilikler versin! Beni sevindirdiğin gibi, seni sevindiremedim”** buyurdu. Yâni senin beni sevindirmen, benim seni sevindirmemden çoktur buyurdu. Hazret-i Âişe’nin mübârek gözlerinin arasını öpmesi, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizi severek, O’nun cemâlini anlayarak gördüğü içindir. Bu sebeple takdir ve taltif edilmiştir.

Beyt:

**Ne iyi O gözler ki, güzele bakmaktadır.
Ne tâlihli O kalb ki, Onun için yanmaktadır!**

Resûl-i ekrem sallallahü aleyhi ve sellem Efendimizin, mübârek bedeninde toplanan, bâtınî güzellikleri gösteren görünen güzellikler, hiç bir ferdin bedeninde toplanmamıştır. İmâm-ı Kurtubî hazretleri şöyle rivâyet etmiştir: **“Resûl-i ekrem Efendimizin güzelliği büsbütün görünmemiştir. Eğer hakîkî güzelliği görünseydi, Eshâb-ı kirâm O’na bakmaya tâkat getiremezdi. Şâyet hakîkî güzelliğini gösterseydi, hiç kimse bakmaya dayanamazdı.”**

Yûsuf aleyhisselâm, zâhirî; Resûlullah Efendimiz de, bâtınî güzellikleriyle insanlara göründüler. Yûsuf aleyhisselâmın cemâli görülünce eller kesildi. Resûlullah

“sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin kemâli ile zünnarlar kesildi, putlar kırıldı ve küfür bulutları dağıldı.

Eshâb-ı kirâm, Peygamber Efendimize; “Yâ Resûlallah! Siz mi güzelsiniz, Yûsuf aleyhisselâm mı daha güzeldi?” diye sordular. Efendimiz cevap olarak; **“Kardeşim Yûsuf benden sabîh (güzel), ben ondan melîhim (sevimliyim). Onun görünen güzelliği, benim görünen güzelliğimden çoktur”** buyurdular.

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz bir hadîs-i şerîflerinde; **“Allahü teâlânın gönderdiği her peygamber güzel yüzlü, güzel seslidir. Sizin Peygamberiniz ise, onların en güzel yüzlüsü ve en güzel seslisidir”** buyurdular.

Bir kimse, Resûlullah Efendimize gelip dedi ki: “Ey Allahü teâlânın Resûlü! Kıyâmet ne zaman kopacaktır?” Peygamber Efendimiz; **“Kıyâmet için ne hazırladın?”** buyurdular. O kimse; “Evet, çok namaz kılarak, oruç tutarak, sadaka vererek kıyâmet için hazırlanmadım. Lâkin ben, Allahü teâlâyı ve O’nun Resûlünü seviyorum” dedi. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz. **“Kişi sevdiği ile beraberdir”** buyurdular.

Resûlullah’ı sevmek, bütün müslümanlara farz-ı ayndır.

O serverin sevgisi bir gönüle yerleşirse, İslâmiyet’i yaşamak, îmânın ve İslâm’ın tadına, doyulmaz zevkine ermek, çok kolay olur. Bu sevgi, iki cihanın Efendisine tam uymaya sebep olur.

Resûl aleyhisselâmın mübârek ismini anan veya duyan mü’minin, Resûlullah’ın şerefli meclisinde bulunuyormuş gibi; sükûnet, edeb, kalb ve bedenle tâzim üzere bulunması vâcibdir.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin mübârek sözlerinden ve işlerinden bildirilen birşeyi, O’nun şanını yükseltecek bir şey ile mukabele etmek, O’na tazimden ve hürmettendir.

Mesela; Resûlullah’a fakir denmez. Çoban denmez, “Resûlullah Efendimiz, falanca şeyi severdi” denince; “Hâlbuki ben onu sevmem” dememek O’na tazimdendir. Resûl-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin; **“Ben birşeye yaslanarak, dayanarak yemem”** buyurmasına; “Ben bir şeye dayanarak yerim” deyip, sonra, yaslanarak yemek gibi bir mukabelede bulunmamaktır. Bunlara riâyet etmek, Resûlullah’a olan tazime dahildir. Bunlara kasıtlı olarak ehemmiyet vermeme niyetiyle riâyetsizlik, küfür kapılarına yol açar.

Kur’ân-ı kerîmin ve hadîs-i şerîf kitaplarının üzerine, başka herhangi bir kitap veya herhangi bir ev eşyası koymamak da Allahü teâlâ ve Resûlüne tazimdendir. Onların üzerinde bulunan tozları almak, içerisinde Allahü teâlânın ism-i şerîfi veya Resûlullah Efendimizin mübârek isimlerinin bulunduğu bir kâğıdı atmamak, Allahü teâlâyı ve Resûlüne tazimdendir.

Böyle kâğıtlar yırtılmaz. İslâm harfleri ile yazılı olan kâğıtlara daha çok hürmet etmek lazımdır. Şâyet içerisinde Allahü teâlânın ism-i şerîfi ve âyet-i kerîmeler bulunan kitaplar ve kâğıtlar eskimekten dolayı yırtılırsa, bunları temiz beze sarıp toprağa gömmeli veya su ile yıkayarak üzerindeki yazıları silmeli veya yakmalıdır. Yakınca, külleri gömülür. Yakmak, yıkayıp yazıları gidermekten daha iyi olur. Zîrâ yıkamakta kullanılan sular ayak altında kalabilir.

Peygamber Efendimizin yüksek ahlâkı

Allahü teâlâ, sevgili Peygamberine “sallallahü aleyhi ve sellem” verdiği iyilikleri, ihsânları sayarak, O’nun mübârek kalbini okşarken, “**Sen, güzel huylu olarak yaratıldın**” buyurmaktadır.

Çok kimselerin İslâm dînine girmesine, Resûlullah’ın güzel ahlâkı sebep oldu.

Sözleri gâyet tatlı olup gönülleri alır, rûhları cezbederdi. Aklı o kadar çoktu ki, Arabistan yarımadasında, sert, inatçı insanlar arasında gelip, çok güzel idâre ederek ve cefâlarına sabrederek, onları yumuşaklığa ve itâate getirdi. Çoğu, dinlerini bırakıp müslüman oldu ve dîn-i İslâm yolunda, babalarına ve oğullarına karşı harb etti. O’nun uğrunda mallarını, yurtlarını fedâ edip, kanlarını akıttı. Hâlbuki böyle şeylere alışık değildiler. Güzel huyu, yumuşaklığı, affı, sabrı, ihsânı, ikrâmı o kadar çoktu ki, herkesi hayran bırakırdı. Görenler ve işitenler seve seve müslüman olurdu.

Hiç bir hareketinde, hiç bir işinde, hiç bir sözünde, hiç bir zaman, hiç bir çirkinlik, hiç bir kusur görülmemiştir. Kendisi için kimseye gücenmediği hâlde, din düşmanlarına, dîne dil ve el uzatanlara karşı sert ve şiddetli idi.

Muhammed aleyhisselâmın binlerce mucizesi görüldü, bunu; dost-düşman herkes söyledi. Bu mucizelerin en kıymetlisi, edebli ve güzel huylu olması idi.

Ebû Sa’îd-i Hudrî hazretleri buyurdu ki: “**Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem hayvana ot verirdi. Deveyi bağlardı. Evini süpürürdü. Koyunun sütünü sağardı. Ayakkabısının söküğünü diker, çamaşırını yamardı. Hizmetçisi ile birlikte yerd. Hizmetçisi el değirmeni çekerken yorulunca, ona yardım ederdi. Pazardan öte-beri alıp, torba içinde eve getirirdi. Fakirle, zenginle, büyükle, küçükle karşılaşınca, önce selâm verirdi. Bunlarla müsâfaha etmek için, mübârek elini önce uzatırdı. Köleyi, efendiyi, beyi, siyahı ve beyazı bir tutardı. Her kim olursa olsun, çağırılan yere giderdi. Önüne konulan şeyi, az olsa da, hafif, aşağı görmezdi. Akşamdan sabaha ve sabaktan akşama yemek bırakmazdı. Güzel huylu idi. İyilik etmesini sever, herkesle iyi geçinirdi. Güler yüzlü, tatlı sözlü olup, söylerken gülmezdi. Üzüntülü görünürdü. Fakat, çatık kaşlı değildi. Aşağı gönüllü idi. Fakat, alçak tabiatlı değildi. Heybetli olup, saygı ve korku hâsıl ederdi. Fakat, kaba değildi. Nâzik ve cömert idi. Fakat, isrâf etmez, faydasız yere bir şey vermez, herkese acırdı. Mübârek başı hep önüne eğik idi. Kimseden bir şey beklemezdi. Saâdet, huzûr isteyen, O’nun gibi olmalıdır.**”

Enes bin Mâlik buyuruyor ki: “**Resûlullah’a on sene hizmet ettim, bir kerre üf demedi. Şunu niçin böyle yaptın, bunu niçin yapmadın buyurmadı.**”

Ebû Hüreyre; “Bir gazâda, kâfirlerin yok olması için duâ buyurmasını söyledik; “**Ben, lânet etmek için, insanların azâb çekmesi için gönderilmedim. Ben, herkese iyilik etmek ve insanların huzûra kavuşması için gönderildim**” buyurdu.” Allahü teâlâ, Enbiyâ sûresinin 107. âyet-i kerîmesinde meâlen; “**Seni, âlemlere rahmet, iyilik için gönderdik**” buyuruyor.

Ebû Sa’îd-i Hudrî buyurdu ki: “**Resûlullah’ın hayâsı, bâkire İslâm kızlarının hayâlarından daha çoktu.**”

Enes bin Mâlik diyor ki: “**Resûlullah, bir kimse ile müsâfaha edince, o kimse elini çekmedikçe, mübârek elini ondan ayırmazdı. O kimse, yüzünü çevirmediği,**

mübârek yüzünü ondan çevirmezdi. Bir kimsenin yanında otururken, iki diz üzerinde oturur, ona saygılı olmak için mübârek bacağını dikip oturmazdı.”

Enes bin Mâlik buyuruyor ki: “Resûl aleyhisselâm hasta ziyâretinde bulunur, cenâze arkasında yürür, çağrılan yere giderdi. Eşeğe de binerdi. Resûl aleyhisselâmı Hayber gazâsında gördüm. Yuları bir ip olan eşek üzerinde idi. Resûl aleyhisselâm, sabah namazından çıkınca, Medîne çocukları ve işçileri su dolu kablarnı önüne getirirler, mübârek parmağını içine sokmasını isterler, kış ve soğuk su olsa da, isteklerini geri çevirmez, gönüllerini hoş ederdi.”

Yine Enes diyor ki: “Bir küçük kız, Resûl aleyhisselâmın elini tutup bir iş için götürseydi, birlikte gider, müşkülünü hâllerdi.”

Câbir “radıyallahü anh” diyor ki: “Resûl aleyhisselâmdan bir şey istenip de yok dediği işitilmedi.”

Resûlullah Efendimiz, kavimleri birleştiriciydi. Onları birbirlerinden nefret ettirmezdi. Her kavmin büyüğüne ikramlarda bulunur ve onu baş köşeye oturturdu.

Kimseyi kendi mübârek cemâlinden mahrum etmezdi. Eshâb-ı kirâmını arar, gelmiyenleri sorardı. Yanına oturanlara nasihat eder, onların nasibini verirdi.

Davranışı ile birini diğerinden çok seviyor düşüncesi, kimsenin kalbine gelmezdi. Yanına şikâyet için gelen birine karşı tahammül gösterir ve dinlerdi.

Gelen şahıs yanından ayrılmadıkça, onu yüz üstü terkedip gitmezdi. Bütün insanlara güzel huy ve ahlâkını en iyi şekilde sunardı. Nezdinde hak ve adalet bakımından herkes bir idi. Kimsenin kimseden bir üstünlüğü, ayrılığı yoktu.

Hazret-i Âişe vâlidemiz buyurdu ki: “Resûlullah Efendimiz kadar güzel ahlâka sahip hiç kimse görmedim. Ne zaman Eshâbından veya Ehl-i beytinden biri O’nu çağırırsa mutlaka; “Buyur” diye karşılık vermişlerdir.”

Resûlullah Efendimiz, Eshâbını en güzel isimlerle çağırırlar, kimsenin sözünü yarıda kesmezlerdi. Konuştuğu kimse, sözünü bırakmadan veya gitmek için ayağa kalkmadan sözünü kesmezlerdi.

Sözünde durmak yönüyle de insanlar arasında Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizden daha üstün bir kimse gelmedi.

Abdullah bin Ebi’l-Hamsa anlattı ki: “Peygamberimiz ile henüz kendilerine peygamberliği bildirilmeden önce alış-veriş yapmışım. Kendi hesabına bir bakiye kalmıştı. O’na, falan zamanda filan yerde buluşmak üzere söz verdim ve unuttum. Üç gün sonra verdiğim sözü hatırlayınca hemen o yere koştum. O’nun üç gündür orada beklemekte olduğunu görünce, hayretimden donakaldım. Bana; “**Delikanlı beni yordun! Ben seni burada tam üç gündür bekliyorum**” buyurdular.

Peygamber Efendimiz Hazret-i Âişe vâlidemize buyurdular ki: “**Bana Mekke’nin taşı, toprağı altın olması sunuldu. Hayır yâ Rabbi, dedim. Bir gün aç kalayım, bir gün tok. Aç kaldığım gün sana yalvarıp duâ ederim. Tok kaldığım gün, sana hamdü senada bulunurum.**”

Hazret-i Âişe vâlidemiz; “Zaman olurdu tam bir ay beklerdik, evimizde (yemek yapmak için) ateş yakmazdık. Sadece hurma ile su bulunurdu” buyurmuştur.

İbn-i Abbas; “Resûlullah Efendimiz ve Ehl-i beyti, birçok geceler akşam yemeği yemeden yatarlardı. Akşam yiyecek bir şey bulamazlardı” buyurdu.

Âişe vâlidemiz buyurdu ki: “Resûlullah Efendimizin mübârek karnı, hiçbir za-

man yemekten doymamıştır. Bu hususta, bir kimseye de yakınmamıştır. İhtiyaç, O’nun için zenginlikten daha iyi idi. Bütün gece açlıktan kıvransa bile bu durum O’nu gündüz orucundan alıkoymazdı. İsteseydi, Rabbinden yeryüzünün bütün hazinelerini, yiyeceklerini ve refah hayatını isterdi. Yemin ederim ki, O’nun bu hâlini gördüğüm zaman, acıdım ve ağladım. Elimle mübârek karnını sıvazlar;

- Canım sana feda olsun! Sana güç verecek şu dünyadan, bâzı menfaatler temin etsen olmaz mı? derdim. O da;

- Ey Âişe! Ben dünyayı ne yapayım? Ülü’l-azmden olan Peygamber kardeşlerim, bundan daha çetin olanına karşı tahammül gösterdiler. Fakat o hâlleri ile yaşayışlarına devam ettiler. Rablerine kavuştular. Bu sebeple Rableri, onların kendisine dönüşlerini çok güzel bir biçimde yaptı, sevâblarını artırdı. Ben refah bir hayat yaşamaktan hayâ ediyorum. Çünkü böyle bir hayat, beni onlardan geri bırakır. Benim için en güzel ve sevimli şey, kardeşlerime, dostlarıma kavuşmak ve onlara katılmaktır, buyururlardı. Hazret-i Âişe vâlidemiz buyurdular ki:

- Resûlullah, bu sözlerinden bir ay kadar sonra vefât ettiler.

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz cömertliği ile de dillere destan idi. Bu güzel huyda da Peygamberimize kimse yetişemezdi.

İbn-i Abbas “Resûlullah Efendimiz iyilik yapmak bakımından insanların en cömerti idi. Ramazân-ı şerîfde ve Cebrâil aleyhisselâm ile buluştukları zaman, sabah rüzgârından daha cömert olurdu” demiştir.

Resûl aleyhisselâmın komşusu, bir ihtiyar kadın vardı. Kızını, Resûl aleyhisselâma gönderdi. “Namaz kılmak için örtünecek bir elbisem yok. Bana, namazda örtünecek bir elbise gönder” diye yalvardı. Resûl aleyhisselâmın o ânda başka elbisesi yoktu. Mübârek arkasındaki entâriyi çıkarıp, o kadına gönderdi. Namaz vakti gelince, elbisesiz mescide gidemedi. Eshâb-ı kirâm, bu hâli işitince, Resûl aleyhisselâm o kadar cömertlik yapıyor ki, gömleksiz kalıp, mescide cemâate gelemiyor. Biz de her şeyimizi fakirlere dağıtalım dediler. Allahü teâlâ, hemen İsrâ sûresinin 29. âyet-i kerîmesini gönderdi. Önce Habîbine meâlen; **“Ellerini boynuna bağlama, бүs-bütün de açma** (Hasîslik etme, birşey vermemezlik yapma)” **buyurup, sonra da; “Malını, kendine kalmıyacak şekilde** (Sıkıntıya düşecek ve namazı kaçırarak, üzülecek kadar da) **dağıtma!** (Sadakada vasat davran)” buyurdu.

O gün, namazdan sonra, Hazret-i Ali, Resûlullah’ın yanına gelip; “Yâ Resûlallah! Bugün, çoluk-çocuğuma nafaka yapmak için sekiz dirhem gümüş ödünç almıştım. Bunun yarısını size vereyim. Kendinize entâri (elbise) alınız” dedi. Resûl aleyhisselâm çarşıya çıkıp, iki dirhem ile bir entâri satın aldı. Geri kalan iki dirhem ile yiyecek almaya giderken bir âmânın oturduğunu gördü; “Allah rızası için ve Cennet elbiselerine kavuşmak için, bana kim bir gömlek verir?” diyordu. Almış olduğu entâriyi, ona verdi.

Âmâ entâriyi eline alınca, misk gibi güzel koku duydu. Bunun, Resûl aleyhisselâmın mübârek elinden geldiğini anladı. Çünkü Resûl aleyhisselâmın bir kerre giydiği her şey, eskiyip dağılsa bile, her parçası misk gibi güzel kokardı. Âmâ duâ ederek; “Yâ Rabbî! Bu gömlek hürmetine, benim gözlerimi aç” dedi. İki gözü hemen açıldı. Resûl aleyhisselâm oradan ayrıldı. Bir dirhem ile bir entâri satın aldı. Bir dirhem ile yiyecek almaya giderken, bir hizmetçi kızın ağladığını görüp;

- **Kızım, niçin böyle ağlıyorsun?** buyurdu.

- Bir yahudinin hizmetçisiyim. Bana bir dirhem verdi. Yarım dirhem ile bir şişe ve yarım dirhem ile de yağ satın al dedi. Bunları alıp gidiyordum. Elimden düştü. Hem şişe, hem de yağ gitti. Şimdi ne yapacağımı şaşırdım, dedi.

Resûl aleyhisselâm, son dirhemini kıza verdi.

- **Bununla şişe ve yağ al, evine götür,** buyurdu. Kızcağız;

- Eve geç kaldığım için yahudinin beni dögeceğinden korkuyorum, deyince;

- **Korkma! Seninle birlikte gelir, sana bir şey yapmamasını söylerim,** buyurdu.

Eve gelip kapıyı çaldılar. Yahudi kapıyı açıp, Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem Efendimizi görünce, şaşırp kaldı. Yahudiye, olanı biteni anlatıp, kıza bir şey yapmaması için şefâat buyurdu. Yahudi, Resûlullah'ın ayaklarına kapanıp; "Binlerce insanın baş tâcı olan, binlerce aslanın, emrini yapmak için beklediği ey büyük Peygamber! Bir hizmetçi kız için, benim gibi bir miskinın kapısını şereflendirdin. Yâ Resûlallah! Bu kıızı senin şerefine âzâd ettim. Bana îmânı, İslâm'ı öğret. Huzûrunda müslüman olayım" dedi. Resûl aleyhisselâm, ona müslümanlığı öğretti. Müslüman oldu. Evine girdi. Çoluğuna-çocuğuna anlattı. Hepsî müslüman oldu. Bunlar, hep Resûlullah'ın güzel huylarının bereketi ile oldu.

Her müslüman Resûlullah'ın bu hâllerini kendine örnek almalıdır. Allahü teâlânın ahlâkı ile ahlâklanmak, her müslümana lazımdır. Çünkü, Resûlullah efendimiz;

- **Allahü teâlânın ahlâkı ile huylanınız!** buyurdu.

Mesela, Allahü teâlânın sıfatlarından biri "Settâr"dır. Yâni günâhları örtücüdür. Müslümanın da din kardeşinin aybını, kusurunu örtmesi lazımdır. Allahü teâlâ, kullarının günâhlarını affedicidir. Müslümanlar da, birbirlerinin kusurlarını, kabahatlerini affetmelidir. Allahü teâlâ kerîmdir, rahimdir. Yâni lütfu, ihsânı boldur ve merhameti çoktur. Müslümanın cömerd ve merhametli olması lazımdır. Bütün güzel ahlâk da böyledir.

Resûl aleyhisselâmın güzel huyları pek çoktur. Her müslümanın bunları öğrenmesi ve bunlar gibi ahlâklanması lâzımdır. Böylece, dünyâda ve âhirette felâketlerden, sıkıntılardan kurtulmak ve O iki cihân efendisinin şefâatine kavuşmak nasîb olur.

Peygamber Efendimizin şefâati

Resûl-i ekrem "sallallahü aleyhi ve sellem" Efendimiz, kıyâmet gününde ümmetine şefâat edecek, onları sıkıntı ve üzüntüden kurtaracaktır.

Bir hadîs-i şerîfinde buyurdular ki:

"Ümmetimin yarısının Cennet'e girmesiyle şefâat arasında muhayyer kıldım. Ben şefâati tercih ettim. Çünkü o daha şümullüdür. Onu, yalnız takvaya erenler için sanmayın, o, aynı zamanda hatâyâ düşen günahkârlar içindir de..."

Ebü Hüreyre hazretlerinin rivâyet ettiği hadîs-i şerîfde, Peygamber Efendimiz;

"Şefâatim, kalbi dilini tasdik eder tarzda, ihlâs ile "Lâ ilâhe illallah" diyerek şehâdet kelimesi getiren kimseyedir" buyurdu. Bâzı hadîs-i şerîflerde de;

"Ümmetimden, Ehl-i beytimi sevenlere şefâat edeceğim."

"Ümmetimden, büyük günâh işliyenlere şefâat edeceğim."

"Eshâbıma dil uzatanlardan başka, herkese şefâat edebilirim."

"Ümmetimden, nefisine zulüm edenlere, nefislerine aldananlara şefâat edeceğim." **"Kıyâmet günü, en önce ben şefâat edeceğim."**

"Şefâatime inanmıyan, ona kavuşamaz" buyurdu.

Mahşerdeki şefaati

Mahşerde, güneşin bir mızrak yaklaşmasıyla hararetine, sıcaklığına tâkat getiremeyen insanların hâlleri ziyâdesiyle kötüleşir. Meşakkat ve zahmetleri artar, karma-karışık olurlar. Bin sene bu hâl üzere kalırlar. Allahü teâlâ tarafından kendilerine bir şey söylenmez.

Peygamberlere ve âlimlere korku gelir. Evliya ve şehidler tâkat getirilmesi güç olan Allahü teâlânın azabından feryâd ederler.

Bu vakit insanlar ilk peygamber olan Âdem aleyhisselâma giderler;

- Yâ Âdem aleyhisselâm! Sen aziz ve şerîf bir peygambersin. Allahü teâlâ seni yarattı ve melekleri senden tarafa secde ettirdi. Sana kendi ruhundan üfledi. Hesaba başlaması için bize şefâat eyle de Allahü teâlâ ne murad ederse, onunla mahkum olalım. Ve nereye emrederse, herkes oraya gitsin. Herşeyin hâkimi ve mâliki olan Allahü teâlâ mahluklarına dilediğini yapsın, diye yalvarırlar.

Âdem aleyhisselâm buyurur ki:

- Ben, Allahü teâlânın yasak ettiği ağacın meyvesinden yedim. Bu zamanda Allahü teâlâdan utanırım. Fakat siz Nuh’a gidiniz.

Bunun üzerine bin sene aralarında meşveret ederek dururlar. Sonra Nuh aleyhisselâma giderler ve;

- Hiç dayanılmayacak bir hâldeyiz. Bizim muhakememizin çabuk yapılması için şefâat eyle. Şu mahşer cezasından kurtulalım, diye yalvarırlar.

Nuh aleyhisselâm onlara cevap olarak;

- Ben Allahü teâlâyâ duâ eyledim. Yeryüzünde ne kadar insan varsa, o duâ sebebiyle boğuldu. Bunun için, Allahü teâlâdan utanırım. Fakat siz, Halilullah olan İbrâhim aleyhisselâma gidiniz, buyurur. Yine evvelki gibi aralarında bin sene daha konuşurlar. Sonra İbrâhim aleyhisselâma gelirler.

- Ey müslümanların babası! Sen Allahü teâlânın seni kendine halil eylediği zâtsın. Bize şefâat eyle! Allahü teâlâ, mahlukat arasında, hükmünü versin, derler.

İbrâhim aleyhisselâm onlara;

- Ben dünyada üç kerre kinaye söyledim. Bunları söyleyerek din yolunda mücadele ettim. Şimdi, Allahü teâlâdan bu makamda şefâat izni istemekten utanırım. Siz Mûsâ aleyhisselâma gidiniz, buyurur. Bunun üzerine yine bin sene durarak birbirleriyle istişare ederler. Fakat bu zamanda hâlleri gâyet güçleşir. Mahşer yeri çok daralır. Sonra Mûsâ aleyhisselâma gelip;

- Yâ İbn-i İmrân! Sen Allahü teâlânın kendisiyle konuştuğu, Tevrat’ı indirdiği peygambersin. Hesabın başlaması için bize şefâat eyle! Zîrâ burada durmamız çok uzadı. İzdihamdan ayaklar birbiri üzerine birikti, derler. Mûsâ aleyhisselâm onlara;

- Ben, Allahü teâlâyâ, âl-i Fir’avn’ın senelerce hoşlanmıyacıkları şeylerle cezalandırılması için duâ ettim. Sonra gelenlere ibret olmalarını rica eyledim. Şimdi şefâat etmeğe utanırım. Fakat, cenâb-ı Hak rahmet, mağfiret sahibidir. Siz İsâ aleyhisselâma gidiniz, buyurur.

Mahşer sıkıntısından kurtulmak için, sonra İsâ aleyhisselâma gelirler. Derler ki:

- Sen Allahü teâlânın ruhu ve kelimesisin. Bize Rabbinden şefâat eyle! O da;

- Benim kavmim, beni ve annemi Allah’dan başka ilâh olarak kabul eylediler. Bu hâlde nasıl şefâat ederim. Siz Peygamberlerin en üstünü ve sonuncusu

Muhammed sallallahü aleyhi ve selleme gidiniz. Zîrâ O, dâvetini ve şefâatini ümmeti için hazırlardı, buyurur.

Hemen Muhammed aleyhisselâmın minberine gelirler. Derler ki:

- Sen habîbullahsın! Habîb ise, vasıtaların en faydalısıdır. Bize şefâat eyle! Zîrâ, peygamberlerin birincisi olan Âdem aleyhisselâma gittik. Bizi Nuh aleyhisselâma gönderdi. Nuh aleyhisselâma gittik, İbrahim aleyhisselâma gönderdi. İbrahim aleyhisselâma gittik, Mûsâ aleyhisselâma gönderdi. Mûsâ aleyhisselâma gittik; Îsâ aleyhisselâma; o da size gönderdi. Yâ Resûlallah, sallallahü aleyhi ve sellem! Senden sonra gidecek bir yer yoktur.

Resûlallah sallallahü aleyhi ve sellem Efendimiz;

- **Allahü teâlâ izin verir ve razı olursa, şefâat ederim, buyurur.**

Surâdikât-i celâl'e, yâni celâl perdesine varır. Allahü teâlâdan şefâat için izin ister. Kendisine izin verilir. Perdeler kalkar. Arş-ı a'lâya girer. Secdeye kapanır. Bin sene secdede durur. Bundan sonra, cenâb-ı Hakk'ı bir hamd ile hamd eder ki, âlem yaratıldığından beri, hiç kimse, Allahü teâlâyı böyle medh etmemiştir. Bâzı ârifler; Allahü teâlâ âlemleri yaratınca, kendisini, böyle hamdler ile medh ve sena buyurduğunu söylemişlerdir. Allahü teâlâ meâlen; **"Yâ Muhammed, başını secdeden kaldır! Söyle, dinlenir.** (Ne söylersen dinlenilecektir. Ne istersen verilecektir.) **Şefâat et, kabul olunur"** buyurur.

Bunun üzerine Peygamber sallallahü aleyhi ve sellem Efendimiz;

- **Yâ Rabbi! Kulların arasından iyileri ve kötülerini ayır ki, zamanları gâyet uzadı. Her biri, günâhlarıyla Arasat meydanında rezil ve rüsvay oldular, der.**

Cenâb-ı Hak, Cennet'in getirilmesini emreder.

Cennet, her cins zinet ile zinetlenir. Arasat meydanına getirilir. O derece güzel kokusu vardır ki, beş yüz senelik yoldan duyulur. Bu hâlden kalbler ferahlanır. Ruhlar dirilir. Lakin kâfirler, mürtedler ve müslümanlarla alay edenler, gençleri aldatarak îmânlarını çalanlar ve amelleri habıs, kötü olanlar Cennet'in kokusunu duymazlar.

Melekler, Cehennemi zincirlerle bağliyerek mahşer meydanına getirirler. O vakit, Cehennem'in bağırması ve gürültüsü ve ateş saçması ve bütün gökyüzünü siyah eden şiddetli dumanı vardır. Gürültüsü ve gumbürtüsü ve sıcaklığı tahammül olunamayacak derecededir. Herkesin dizinin bağı çözülür ve oldukları yere çöküverirler.

Hattâ Peygamberler ve Resûller dahi kendilerini tutamaz. Hazret-i İbrahim, hazret-i Mûsâ, hazret-i Îsâ, Arş-ı a'lâya sarılır. İbrahim aleyhisselâm kurban etmek istediği İsmail aleyhisselâmı unuttur. Mûsâ aleyhisselâm biraderi Harun aleyhisselâmı ve Îsâ aleyhisselâm vâlidesi Hazret-i Meryem'i unuturlar. Her biri;

- **Yâ Rabbi! Bugün nefsimden başka bir şey istemem, der.**

Muhammed aleyhisselâm ise;

- **Ümmetime selâmet ve necat ver yâ Rabbi! der.**

Orada buna tahammül edebilecek kimse bulunmaz.

Allahü teâlâ, Mülk sûresinin sekizinci âyetinde meâlen; **"Gayz ve şiddetinin çokluğundan, Cehennem ikiye ayrılacak gibi olur"** buyurur.

Bunun üzerine, Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" ortaya çıkıp, Cehennem'i durdurur. Buyurur ki:

- **Hakir ve zelil olarak geriye dön! Tâ ki, sana ehlin guruh guruh gelsinler.**

Cehennem dahi; **"Yâ Muhammed! Bana müsâade et! Zîrâ sen bana harâmsın"**

der. Arş'dan nidâ gelerek; **“Ey Cehennem! Muhammed aleyhisselâmın kelâmını dinle. Ve ona itaat et!”** der. Sonra Resûlullah Efendimiz Cehennem'i çeker. Arş-ı a'lanın sol tarafında bir yere yerleştirir. Mahşerdeki, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin bu merhametli muamelesini ve şefâatini birbirlerine müjde-lerler. Korkuları biraz azalır. Enbiyâ sûresinde yüz yedinci âyet-i kerîmenin;

“Seni âlemlere rahmet olarak gönderdik” meâl-i şerîfi zahir olur.

Hülâsa; Resûlullah Efendimiz, beş yerde şefâat edecektir.

Birincisi, burada anlatılan şefâatidir ki, buna **“Makam-ı Mahmûd”** denir. Bu şefâati ile bütün insanları mahşerde beklemek azabından kurtaracaktır.

İkincisi, şefâati çok kimseyi hesâbsız Cennet'e sokacaktır.

Üçüncüsü; günâhı çok olan mü'minleri Cehennem'den çıkaracaktır.

Dördüncüsü; sevâbı ve günâhı müsâvî olup, **“A'râf”** denilen yerde bekliyenlerin Cennet'e gitmelerine şefâat edecektir.

Beşincisi; Cennet'te olanların derecelerinin yükselmesine şefâat edecektir.

Şefâat ile hesâbdan kurtardığı yetmiş bin kimsenin her birinin şefâatleri ile de, yetmişer bin kişi hesâbsız Cennet'e gireceklerdir.

**Dahîlek, el-emân, sad el-emân, dergâhına düşdüm
Terahhüm kıl, bana eyle şefâ'at yâ Resûlallah!**

Peygamber Efendimizin mûcizeleri

Sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın, Allahü teâlânın peygamberi olduğunu açıklayan şâhidler sayılamayacak kadar çoktur. Allahü teâlâ; **“Sen olmasaydın âlemi yaratmazdım”** buyurdu. Bütün varlıklar, Allahü teâlânın varlığını, birliğini gösterdikleri gibi, Muhammed aleyhisselâmın peygamber olduğunu ve üstünlüğünü de göstermektedirler. Ümmetinin evliyâsında hâsıl olan kerâmetler, hep O'nun mûcizeleridir. Çünkü, kerâmetler, O'na tâbi olanlarda, O'nun izinde gidenlerde hâsıl olmaktadır. Hattâ, bütün peygamberler, O'nun ümmetinden olmak istedikleri için, daha doğrusu, hepsi O'nun nûrundan yaratıldıkları için, O'nların mûcizeleri de Muhammed aleyhisselâmın mûcizelerinden sayılır.

Sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın mucizelerinin üç bin kadar olduğu bildirilmiştir. Bunlardan meşhûr olan birkaç tanesi aşağıdadır.

1- Muhammed aleyhisselâmın mûcizelerinin en büyüğü Kur'ân-ı kerîmdir. Bugüne kadar gelen bütün şâirler, edebiyâtçılar, Kur'ân-ı kerîmin nazmında ve mânâsında, âciz ve hayrân kalmışlardır. Bir âyet-i kerîmenin benzerini söyleyememişlerdir. Geçmişte olmuş ve gelecekte olacak nice gizli şeyleri haber vermektedir. İşitenler ve okuyanlar, tadına doyamıyorlar. Yorulsalar da, usanmıyorlar. Okuması ve işitmesinin, sıkıntıları giderdiği, sayısız tecrübelerle anlaşılmıştır. Nice azılı İslâm düşmanları Kur'ân-ı kerîmi dinlemekle, kalbleri yumuşamış, îmâna gelmişlerdir.

2- Muhammed aleyhisselâmın meşhûr mûcizelerinin en büyüklerinden birisi de, ayı ikiye ayırmasıdır. Bu mûcize, başka hiçbir Peygambere nasîb olmamıştır. Muhammed aleyhisselâm elli iki yaşında iken, Mekke'de Kureys kâfirlerinin ele-başla-rı yanına gelip, “peygamber isen ayı ikiye ayır” dediler. Muhammed aleyhisselâm, herkesin ve hele tanıdıklarının, akrabâsının îmân etmelerini çok istiyordu. Ellerini

kaldırıp duâ etdi. Allahü teâlâ, kabûl edip, ayı ikiye böldü. Yarıyı bir dağın, diğer yarıyı başka dağın üzerinde göründü. Kâfirler, Muhammed bize sihir yaptı dediler. İmân etmediler.

3- Birgün, kendisinden mücize isteyenlere karşı, uzaktaki bir ağacı çağırırdı. Ağaç, köklerini sürüyerek gelip selâm verip, **“Eşhedü en lâilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlühü”** dedi. Sonra, gidip yerine dikildi.

4- Medîne’de, mescid-i nebevîde dikili bir hurma kütüğü vardı. Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem hutbe okurken, bu direğe dayanırdı. Buna **Hannâne** denirdi. Minber yapılıncaya, Hannâne’nin yanına gitmedi. Ondan ağlama seslerini, bütün cemâat işitdiler. Minberden inip, Hannâne’ye sarıldı. Sesi kesildi. **“Eğer sarılmasaydım, benim ayrılığımın kıyâmete kadar ağlardı”** buyurdu.

5- Muhammed “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, bir çayırda giderken, üç kerre, **“Yâ Resûlallah”** sesini işitti. O tarafa bakıp, bağlı bir geyik gördü. Yanında bir adam uyuyordu. Geyiğe isteğini sorunca; “Bu avcı beni avladı. Karşıdaki tepede iki yavrum var. Beni salıver! Gidip, onları doyurup geleyim” dedi. Resûl aleyhisselâm; **“Sözünde durup gelir misin?”** buyurdu. Geyik; “Allah için söz veriyorum, gelmezsem Allah’ın azâbı benim üzerime olsun” dedi. Resûlullah geyiği bıraktı. Biraz sonra geldi. Adam uyanıp; “Yâ Resûlallah! Bir emriniz mi var?” dedi. Peygamber Efendimiz de; **“Bu geyiği âzâd et!”** buyurdu. Adam, geyiğin ipini çözüp bıraktı. Geyik; **“Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve enneke Resûlullah”** dedi ve gitti.

6- Birgün, bir köylüyü îmâna dâvet etdi. Müslümân bir komşunun vefât etmiş kızını diriltirsen, îmân ederim dedi. Mezârına gitdiler. İsmini söyleyerek kızı çağırırdı. İlk önce kabir içinden ses işitildi ve kız dışarı çıktı. Resûlullah Efendimiz, **“Dünyâyâ gelmek ister misin?”** buyurdu. Kız da, “Yâ Resûlallah! Dünyâyâ gelmek istemem. Burada babamın evindekinden daha râhatım. Müslümânın âhireti, dünyâsından daha iyi” dedi. Köylü bunu görünce, hemen îmâna geldi.

7- Câbir bin Abdullah “radiyallahü teâlâ anh” bir koyun pişirdi. Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem Eshâbı ile yidiler. **“Kemiklerini kırmayınız!”** buyurdu. Kemikleri toplayıp, mübârek ellerini üstüne koyup duâ etdi. Allahü teâlâ koyunu diriltirdi.

8- Resûlullah’a, büyüdüğü hâlde hiç konuşmayan bir çocuk getirdiler. **“Ben kimim?”** diye sordu. Sen Resûlullahsın diye cevâb verdi. Ölünceye kadar konuştu.

9- Resûlullah, Ebû Tâlib ile bir çölde gidiyordu. Ebû Tâlib, çok susadığını söyledi. Resûlullah sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem, hayvandan yere inip, **“Susadın mı?”** buyurdu ve mübârek ayaklarının ökçesini yere vurdu. Su fişkırdı. **“Amcam, bu sudan iç!”** buyurdu.

10- Câbir bin Abdullah “radiyallahü teâlâ anh” diyor ki, çok borcum vardı. Resûlullah’a sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem haber verdim. Bahçeme gelip, hurma yığınının etrafında üç kere dolaşdı. **“Alacaklılarımı çağır, gelsinler!”** buyurdu. Her birine hakları verildi. Yığından birşey eksilmedi.

11- Bir kadın, hediye olarak bal gönderdi. Balı kabûl edip boş kabı geri gönderdi. Allahü teâlânın kudreti ile kab bal ile dolu olarak geri geldi. Kadın gelerek;

- Yâ Resûlallah! Günâhım nedir? Hediyemi niçin kabûl etmediniz? dedi.

- **Senin hediye ni kabûl ettik. Gördüğün bal, Allahü teâlânın hediye verdiği**

berekettir, buyurdu.

Kadın sevinerek, balı evine götürdü. Çoluk-çocuğu ile aylarca yediler. Hiç eksilmedi. Bir gün yanılarak balı başka kaba koydular. Oradan yiyerek bitirdiler. Bunu Resûlullah’a haber verdiler. Resûlullah buyurdu ki;

- Gönderdiğim kabda kalsaydı, dünyâ durdukça yerlerdi, hiç eksilmezdi.

12- Birgün, zevcesi Hafsa’ya “radiyallahü anhâ”, **“Ebû Bekr ile baban, ümmetimin idâresini ellerine alacaklardır”** buyurdu. Bu sözle Hazret-i Ebû Bekr’in ve Hafsa’nın babası olan Hazret-i Ömer’in “radiyallahü anhüm” halîfe olacaklarını müjdeledi.

13- Ebû Hüreyre’yi “radiyallahü teâlâ anh” Medîne’de, zekât olarak gelmiş olan hurmaların muhâfazasına memûr etmişti. Bir kimseyi hurma çalarken yakaladı. Seni Resûlullah’a götüreceğim dedi. Hırsız, fakîrim, çoluğum çocuğum çokdur diyerek yalvarınca, bıraktı, Ertesi gün, Resûlullah Ebû Hüreyreyi çağırıp, **“Dün gece bıraktığın adam ne yapmıştı?”** dedi. Ebû Hüreyre anlatınca, **“Seni aldatmış. Yine gelecektir”** buyurdu. Ertesi gece yine geldi ve yakalandı. Tekrâr yalvarıp, Allah aşkına bırak dedi ve kurtuldu. Üçüncü gece, tekrâr gelip yakalanınca, yalvarmaları fayda vermedi. Beni bırakırsan, birkaç şey öğretilim, sana çok faydası olur, dedi. Ebû Hüreyre kabûl etdi. Gece yatarken, **Âyet-el kürsî’**yi okursan Allahü teâlâ seni korur, yanına şeytân yaklaşmaz dedi ve gitti. Ertesi gün, Resûlullah, Ebû Hüreyreye tekrar sorup cevâb alınca, **“Şimdi doğru söylemiş. Hâlbuki kendisi çok yalancıdır. Üç gecedir kiminle konuştuğunu biliyor musun?”** dedi. Hayır bilmiyorum deyince, **“O kimse şeytân idi”** buyurdu.

14- Kays bin Şemmas’a “radiyallahü anh”, **“Güzel olarak yaşarsın ve şehîd olarak ölürsün”** buyurdu. Ebû Bekr “radiyallahü teâlâ anh” halife iken Yemâmede Müseylemet-ül-Kezzâb ile yapılan muhârebede şehîd oldu.

Hazret-i Ömer-ül-Fârûk’un, Hazret-i Osmân’ın ve Hazret-i Alî’nin “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’in” şehîd olacaklarını dahî haber verdi.

15- Ümmetinden çok kimsenin denizden gazâyâ gideceklerini ve sahâbeden olan Ümmü Hirâm ismindeki hanımın gazâda bulunacağını haber verdi. Hazret-i Osman halife iken müslûmanlar, gemiler ile Kıbrıs adasına gidip harb ettiler. Bu hanım da berâber idi. Orada şehîd oldu.

16- Resûl aleyhisselâm birgün yüksek bir yerde oturuyordu. Yanındakilere dönerek, **“Benim gördüğümü siz de görüyor musunuz? Yemîn ederim ki, evlerinizin arasında, sokaklarda meydâna gelecek fitneleri görüyorum”** buyurdu. Osmân’ın “radiyallahü anh” şehîd edildiği günlerde ve sonra Yezîd zamanında, Medîne’de büyük fitneler meydâna geldi. Sokaklarda çok kimselerin kanı döküldü.

17- Hazret-i Muâviye’ye; **“Bir gün ümmetimin üzerine hâkim olursan, iyilik yapanlara mükâfat et! Kötülük edenleri de af eyle!”** buyurdu. Hazret-i Muâviye, Hazret-i Ömer ve Hazret-i Osman zamanlarında Şam’da yirmi sene vâlilik, sonra yirmi sene de halifelik yaptı.

18- Abdullah ibni Abbâs’ın annesine bakıp; **“Senin bir oğlun olacak. Doğduğu zaman bana getir!”** buyurdu. Çocuğu getirdiklerinde, kulağına ezân ve ikâmet okuyup, mübârek ağzının suyundan ağzına sürdü. İsmi Abdullah koyup, annesinin kucağına verdi; **“Halîfelerin babasını al, götür!”** buyurdu. Çocuğun babası

olan Hazret-i Abbâs, bunu işitip, gelip sorunca; **“Evet, böyle söyledim. Bu çocuk halîfelerin babasıdır. Onlar arasında Seffâh, Mehdî ve İsa aleyhisselâmla namaz kılan bir kimse bulunacaktır”** buyurdu. Abbâsî devletin başına çok halîfeler geldi. Bunların hepsi Abdullah bin Abbâs’ın soyundan oldu.

19- Birgün, **“Ümmetim arasında, râfızî denilen çok kimseler meydâna gelecektir. Bunlar, İslâm dîninden ayrılacaklardır”** buyurdu.

20- Amcasının oğlu Abdullah bin Abbâs’ın alnına mübârek elini koyup; **“Yâ Rabbî! Bunu dinde derin âlim yap, hikmet sâhibi eyle! Kur’ân-ı kerîmin bilgilerini kendisine ihsân eyle!”** buyurdu. Abdullah bin Abbâs, bundan sonra bütün ilimlerde ve bilhassa tefsîr, hadîs ve fıkıh bilgilerinde zamanın bir tanesi oldu. Sahâbe ve Tabiîn her şeyi bundan öğrenirdi. Tercümân-ül-Kur’ân, Bahr-ül-ilim ve Reîs-ül-müfessirîn isimleriyle meşhûr oldu, İslâm memleketleri bunun talebeleri ile doldu.

21- Hizmetçilerinden Enes bin Mâlik’e; **“Yâ Rabbî! Bunun malını ve çocuklarını çok, ömrünü uzun, günâhlarını af eyle!”** duâsını yaptı. Zaman geçtikçe malları mülkleri çoğaldı. Ağaçları, bağları her sene meyve verdi. Çok fazla çocuğu oldu. Yüz on sene yaşadı. Ömrünün sonunda; **“Yâ Rabbî! Habîbinin benim için yaptığı duâlardan üçünü kabûl ettin, ihsân ettin! Dördüncüsü olan günâhlarımın affedilmesi acabâ nasıl olacak”** deyince; **“Dördüncüsünü de kabûl ettim. Hatırını hoş tut!”** sesini işitti.

22- Mâlik bin Rebîa’ya **“radıyallahü teâlâ anı”** **“Evlâdın bereketli olsun!”** diye rek duâ buyurdu. Seksen oğlu oldu.

23- Nâbîga ismindeki meşhûr şâir şiirlerinden birkaçını okuyunca, arablar arasında meşhûr olan **“Allahü teâlâ dışlarını dökmesin”** duâsını söyledi. Nâbîga yüz yaşına gelmişti. Dışları ak ve berrak, inci gibi dizilmiş dururdu.

24- Bir kimse, sol eliyle yemek yiyordu. **“Sağ el ile ye!”** buyurdu. Sağ kolum hareket etmiyor diyerek yalan söyledi. **“Sağ elin artık hareket etmesin!”** buyurdu.

Ölünceye kadar sağ elini ağzına götüremez oldu.

25- Resûl aleyhisselâm, bir gün abdest alıp, mestlerinden birini giyip, ikincisine elini uzatırken, bir kuş mesti kapıp havada silktilti. İçinden bir yılan düştü. Sonra kuş, mesti yere bıraktı. Bugünden sonra, ayakkabı giyerken, önce silkelemek sünnet oldu.

26- Hazret-i Enes anlatır: Resûlullah’ın mübârek yüzünü sildiği bir mendili vardı. Bununla yüzünü siler, kirlendiği zaman, ateşe bırakırdı. Kirler yanar mendil yanmaz, tertemiz olurdu.

27- Resûlullah’ın sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem zevcelerinden Ümmü Seleme’nin **“radıyallahü teâlâ anı”** âzâd ettiği Sefîne ismindeki sahâbî, Resûlullah’ın hizmetinden hiç ayrılmazdı. Rumlara karşı yapılan gazâda askerden ayrılıp kâfirlere esîr düştü. Kaçıp gelirken karşısına korkunç bir arslan çıktı. Ben Resûlullah’ın hizmetcisiyim deyip başından geçenleri arslana anlattı. Arslan, buna yüzünü gözünü sürüp, yanında yürüdü. Düşmandan bir zarar gelmesin diye yanından ayrılmadı. İslâm askeri görülünce, dönüp gitdi.

28- Resûlullah **“sallallahü aleyhi ve sellem”** Efendimiz, bir gün kızı Hazret-i Fâtıma’nın evine uğrayıp durumlarını sordu. Hazret-i Fâtıma;

- Babacığım! Üç günden beri yavrularımla bir şey yiyip içmedik. Açlığa sabredi-

yoruz. Benimki mühim değil. Fakat Hasen ve Hüseyin’in durumu beni çok üzüyor, diye cevap verdi. Bunun üzerine Server-i âlem Efendimiz;

- Ey Fâtıma! Canım kızım! Sen üç günden beri açsın. Ben ise dört gündür açım, buyurdular.

Mübârek torunları Hazret-i Hasen ve Hüseyin’in aç olmalarına çok üzüldüler...

Hazret-i Ali çalışıp kazanarak mübârek çocuklarına bir şeyler almak ve onları doyurmak için yola çıktı. Medîne’den dışarı çıktıkları sırada bir kuyu başında develerini sulamaya çalışan bir köylü gördüler. Yanına yaklaşıp;

- Ey arabi! Develerini ücretle sulatmak için birisine ihtiyacın var mı? buyurdular.

- Evet. Ben de böyle birini arıyordum. İstersen gel, develerimi sula! Çektiğin her kova için üç hurma veririm.

Hazret-i Ali kabul buyurup suyu çekmeğe başladı. Dokuz kova çıkarmıştı ki, kovanın ipi birden kopuverdi ve kova kuyunun içinde kaldı. Bunu gören köylü, hiddetle yerinden kalkıp, Hazret-i Ali’nin yüzüne eliyle vurmak talihsizliğinde bulundu. Sonra sekiz kova suyun karşılığında yirmi dört hurma verdi.

Buna oldukça üzülen Hazret-i Ali ellerini kuyuya uzattılar. İçindeki kovayı alıp kuyunun başına koydular ve oradan ayrıldılar. Köylü hayretinden donakalmıştı! Eli bu kadar derin kuyunun dibine nasıl yetişmişti?!.. Yoksa, bu zât, geleceği bildirilen dinin mensubu mu idi? Bu düşünceler içinde hayrete düşen köylü;

- Onun, Peygamberi, hak peygamberdir. İnandım! dedi.

Biraz önce gösterdiği cür’ete, işlediği büyük cinâyete pişman oldu.

- Böyle bir kimseye kalkan eller kesilmeli, kemikleri kırılmalıdır, diyerek bir eline kılıcını alıp, bileğine hızla indirdi... İsteddiği olmuştu. Pek büyük bir acı duymuştu ama, artık kalbi rahattı. Kesilen elini diğer eline alıp, doğru Mescid-i Nebî’ye geldi. Eshâb-ı kirâmdan, Peygamberlerinin nerede olduğunu sordu.

Kerîmesine gittiğini bildirdiler. Hazret-i Fâtıma’nın evini öğrenip gitti. O sırada Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, torunları Hazret-i Hasen ve Hazret-i Hüseyin’i mübârek dizlerine oturtmuş getirdiği hurmaları yediriyordu.

Köylü, yaptığı hatânın büyüklüğünü düşündükçe çıldıracak gibi oluyor, gözlerinden çeşme gibi yaşlar döküyordu.

Bu hâl üzere Hazret-i Fâtıma’nın evine geldi ve kapıyı çaldı. İçerden Âlemlerin Efendisi nûr saçarak bir güneş gibi dışarı çıktılar. Köylü, Efendimizi görür görmez,

- İnandım, sen Allah’ın Resûlüsün! Yaptığıma pişman oldum, beni affet yâ Resûlallah! diyerek yalvardı. Sevgili Peygamberimiz;

- Elini niçin kestin? diye sorunca;

- Sana inanmış mübârek yüze vuran bu eli taşımaktan hayâ ettiğim için!.. Canım sana feda olsun yâ Resûlallah! dedi.

Merhamet deryası Sevgili Peygamberimiz, köylünün elinden, kopuk eli alıp;

- Bismillâhirrahmânirrahîm, diyerek kanlar akan bileğine bitıştirdi.

El, Allahü teâlânın izniyle, Peygamber sallallahü aleyhi ve sellem Efendimizin bir mucizesi olarak eski hâline geldi. Allahü teâlâ herşeye kâdirdir, herşeye gücü yeter.

Peygamber Efendimizin çocukları

Peygamber Efendimizin üçü erkek, dördü kız olmak üzere yedi çocuğu olmuştur. Hazret-i Fâtıma hâriç, hepsi de Resûlullah Efendimizden önce vefât etmişlerdir. Sevgili Peygamberimizin soyu Hazret-i Fâtıma vâlidemizle devam etmiştir. Torunları Hazret-i Hüseyin'in soyuna seyyid, Hazret-i Hasen'in soyuna şerîf denir.

Seyyidlere ve şerîflere hürmet, Peygamber Efendimize hürmettir.

Seyyidleri ve şerîfleri sevmek, son nefeste îmânla gitmeye sebep olur.

Kâsım “radiyallahü anh”: Resûlullah'ın üç oğlundan birincisidir. Bunun için, Resûlullah'a “**Ebü'l-Kâsım**” denildi. Nübüvvetden önce Mekke'de dünyâya geldi. Annesi Hadîcet-ül-kübrâ'dır. On yedi aylık iken vefât etti.

Zeyneb “radiyallahü anha”: Resûlullah'ın dört kızından birincisidir. Peygamberimiz otuz yaşında iken dünyâya geldi. Nübüvvetden önce, annesi Hadîce'nin hemşirezâdesi Ebü'l-As bin Rebî ile evlendi.

Rukayye “radiyallahü anha”: Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin ikinci kızıdır. Peygamberimiz otuz üç yaşında iken dünyâya geldi. Annesi, Hadîce-tül-kübrâdır. Çok güzel idi. Hazret-i Osmân'ın zevcesidir. Hazret-i Rukayye, yirmi iki yaşında iken, Bedr gazâsından önce hastalandı. Hazret-i Osman'a Bedr'e gelmeyip, zevcesine hizmet etmesi emrolundu. Bedr gazâsının zafer müjdesi Medîne-i münevvereye geldiği gün vefât etti ve o gün defnolundu.

Ümmü Gülsüm “radiyallahü anha”: Resûlullah'ın üçüncü kızıdır. Rukayye vefât ettikten sonra vahy gelerek, Ümmü Gülsüm de Hazret-i Osman'a nikâhlandı. Hicretin dokuzuncu senesinde vefât etti. Namazını Resûlullah kıldırıp, defn olunurken kabri yanında durup, mübârek gözlerinden yaş akardı.

Fâtıma “radiyallahü anha”: Resûlullah'ın dördüncü kızı, Hazret-i Ali'nin zevcesi ve Hazret-i Ömer'in kayın vâlidesidir. Nikâh yapılırken on beş yaşında idi. Beyaz, çok güzel idi. Hicretten on üç yıl önce, Mekke'de doğdu, on birinci yılda yirmi dört yaşında vefât etti. Hasen, Hüseyin ve Muhsin adında üç oğlu ile Ümmü Gülsüm ve Zeyneb adında iki kızı oldu. Resûlullah'ın soyu Fâtıma'dan devam etti.

Abdullah “radiyallahü anh”: Resûlullah'ın Hadîce-tül-kübrâdan olan son çocuğudur. Nübüvvetden sonra doğup memede iken vefât etti. Tayyib ve Tâhir de denilir.

İbrâhim “radiyallahü anh”: Resûlullah'ın oğullarının üçüncüsü ve bütün çocuklarının sonuncusudur. Heraklius'un Mısır vâlisi olan Mukavkas'ın hediye gönderdiği Hazret-i Mâriyenin oğludur. Hicretin sekizinci senesi tevellüd edip, bir buçuk yaşında vefât etti. İbrahim vefât edince, “**Yâ İbrâhim! Ölümüne çok üzüldük. Gözlerimiz ağlıyor, kalbimiz sızlıyor. Fakat, Rabbimizi gücendirecek bir şey söylemeyiz**” buyurdular. Bâki'ye defn edildi.

O gün güneş tutulması oldu. Vefâtı için, güneş tutuldu dediler. Resûlullah Efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem bunu işitince; “**Ay ve güneş Allahü teâlânın varlığını ve birliğini gösteren iki mahlûkudur. Kimsenin ölmesi, kalması ile tutulmazlar. Onları görünce Allahü teâlâyı hatırlayınız!**” buyurdu.

Veysel Karânî Hazretlerine gönderdikleri Hırka-i şerîfleri

Üveys bin Âmir Karnî radiyallahü anh, Tabiînin büyüklerindendir. Yemen’in Karn köyündendir. Müslüman olduktan sonra bütün ömrü boyunca Sevgili Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” aşkı ile yanıp tutuşmuş, bir an bile Rabbini unutmamıştır. Kulluğunda o dereceye ulaşmıştır ki, her hâli, her hareketi ve her sözü insanlara ibret ve nasihat olmuştur. Kimseden incinmemiş ve kimseyi incitmemiştir. Onun en önemli vasfı, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimize aşkı, ibâdete canla başla devamı ve annesine saygısıdır. Annesine çok hizmet edip, hayır duâsını almıştır. Onun, Sevgili Peygamberimize bu muhabbeti ve İslâma bağlılığı, Efendimizin medhine sebep olmuştur.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, zaman zaman mübârek yüzünü Yemen tarafına döndürür,

- **Yemen tarafından rahmet rüzgârı estiğini duyuyorum**, buyururdu.

- **Ümmetimden bir kimse vardır ki, Rebî’a ve Mudar kabilelerinin koyunları kıllarının adedince kişiye kıyâmette şefâat edecektir**, buyurdu.

Eshâb-ı kirâm:

- **Yâ Resûlallah**, bu kimdir? dediler.

- **Allahın kullarından biri**, buyurdu.

- Biz hepimiz kullarız, ismi nedir? dediler.

- **Üveys**, buyurdu.

- Nerelidir, dediler.

- **Karn’lıdır**, buyurdu.

- O sizi gördü mü? dediler.

- **Baş gözü ile görmedi**, buyurdu.

- Hayret, size bu kadar **âşık** olsun da, hizmet ve huzurunuzda koşup gelmesin, dediler.

- **İki sebepten: Biri hâllerine mağlubdur. İkincisi ise benim dînime bağlılığından dolayıdır. İhtiyar bir annesi vardır, îmân etmiştir. Gözleri görmez, el ve ayakları hareket etmez. Üveys gündüzleri deve çobanlığı yapar, aldığı ücreti kendisinin ve annesinin nafakasına harcar**, buyurdu.

- Biz onu görür müyüz? dediler.

Hazret-i Ebû Bekir’e,

- **Sen onu kendi zamanında göremezsin**, buyurdular.

Hazret-i Ömer ve Hazret-i Ali’ye,

- **Siz onu görürsünüz. Bedeni kılıdır. Sol böğründe ve avucunun içinde bir gümüş miktarı beyazlık vardır. Bu baras hastalığı beyazlığı değildir. Ona varınca, benim selâmımı söyleyin ve ümmetime duâ etmesini bildirin**, buyurdular.

Veysel Karânî (Üveys Karnî) hazretleri, annesinin vefâtından sonra Karn köyünden çıkıp Kûfe şehrine gitti.

Peygamber Efendimizin sallallahü aleyhi ve sellem, vefâtı yaklaşınca,

- Hırkanızı kime verelim? dediler.

- **Üveys-i Karnîye verin**, buyurdu.

Resûlullah'ın vefâtından sonra Hazret-i Ömer ile Hazret-i Ali Kûfe'ye geldiklerinde, Hazret-i Ömer,

- ***Ey Necdîler, aranızda Karn'dan kimse var mıdır?*** buyurdu.

- Evet, dediler. Onlara Hazret-i Üveys'i sordu.

- Biliyoruz. O, sizin aramanızdan pek aşağı bir kimsedir. Divanedir, akılsızdır ve insanlardan kaçır bir hâli vardır, dediler. Hazret-i Ömer radiyallahü anı,

- ***Onu arıyorum, nerededir,*** buyurdu.

- Arne vâdisinde develerimize çobanlık yapmaktadır, biz de karşılığında ona akşam yiyeceği veririz, saç-sakalı karışıktır, şehirlere gelmez, kimse ile sohbet etmez, insanların yediğini yemez; üzüntü ve neş'e bilmez, insanlar gülünce, o ağlar; insanlar ağlayınca o güler, dediler.

- ***Onu arıyorum,*** buyurdu.

Bulunduğu yeri tarif ettiler. Hazret-i Ömer'le Hazret-i Ali, onun olduğu yere gittiler. Onu namaz kılariken gördüler. Allahü teâlâ, develerini gütmesi için bir melek vazifelendirmişti. Namazı bitirip selâm verince, Hazret-i Ömer, kalktı ve selâm verdi. Selâmı aldı. Hazret-i Ömer,

- ***İsmin nedir?*** diye sordu.

- Abdullah, yâni Allah'ın kulu, dedi.

- ***Hepimiz Allah'ın kullarıyız; esas ismin nedir?*** diye sordu.

- Üveys, dedi.

- Sağ elini göster, buyurdu. Gösterdi. Hazret-i Ömer;

- **Peygamber Efendimiz size selâm etti. Mübârek hırkalarını size gönderip, "Alıp giysin, ümmetime de duâ etsin" diye vasiyet etti, dedi.**

Hırka-i Şerif

Sevgili Peygamberimizin "sallallahü aleyhi ve sellem" Veysel Karânî "rahmetullahi aleyh" hazretlerine hediye ettiği mübârek hırkaları, İstanbul/Fatih'de Hırka-i şerif Câmi'inde Ramazan-ı şerifde ziyaret edilmektedir.

- Yâ Ömer! Ben zayıf, âciz ve günâhkâr bir kulum. Dikkat buyur, bu vasiyet başkasına ait olmasın? deyince,

- *Hayır. Yâ Üveys, aradığımız, kimse sensin. Peygamber Efendimiz senin eşkâlîni ve vasfını belirtti,* cevabını verdi.

Bunun üzerine Hazret-i Üveys, “**Hırka-i şerîf**”i hürmetle aldı, öptü, kokladı, yüzüne gözüne sürdü. Çok ağladı ve,

- Siz burada bekleyin, diyerek yanlarından ayrıldı.

Biraz ileride secdeye kapandı. Gözyaşları içinde Allahü teâlâyâ yalvarmaya, **ümme-i Muhammedin** afvı için duâ etmeye başladı. “*Yâ Rabbi, Sevgili Peygamber Efendimiz, ben fakir, âciz kuluna lââyık olmadığım hâlde, Hazret-i Ömer ve Hazret-i Ali ile Hırka-i şerîflerini göndermiş. Günâhkâr olan ümmetime duâ etsin buyurmuş. Yâ Rabbi! Bu Hırka-i şerîf hürmetine, Sevgili Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellem Efendimiz hürmetine, ümmeti Muhammedin tamamını affeyle... Affeyle Allahım affeyle... Allahımmm....*” diye hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak, yalvararak duâ etti. Birçok günâhkâr müslümanın affolduğu bildirilince, **Hırka-i şerîf**’i hürmetle giydi.

Veysel Karânî’ye hediye edilen bu “**Hırka-i şerîf**”, Van civarında **İrisân** beylerine kadar gelmiş ve 1618 senesinde, Osmanlı padişahlarından Sultan ikinci Osman Han’a getirilip hediye edilmiştir. Sultan Abdülmecid Han, bu **Hırka-i şerîf** için Fatih’de “**Hırka-i Şerîf**” câmiini yaptırmıştır. Sevgili şerefli Peygamber Efendimizin mübârek teninin gül kokusunu hâlâ aynı canlılıkta taşıyan ve balköpüğü krem renginde olan bu mübârek Hırka-i Şerîf, her sene Ramazân-ı şerîf ayında camekân içinde halka ziyâret ettirilmektedir.

Resûlullah Efendimizin Sarığı, Asâsı ve Elbisesi

Yemen illerinde

Rumda Acemde âşık olduğum,
Yemen illerinde Veysel Karânî
Hak peygamber sevdi ve dostum dedi
Yemen illerinde Veysel Karânî

Anasından doğup dünyaya geldi
Melekler altına kanadın serdi
Resûlün hırkasını tâcını giydi
Yemen illerinde Veysel Karânî

Erenler önünde kemer belinde
Ak nûrdan beni var o sağ elinde
Veys Sultan derler hak divânında
Yemen illerinde Veysel Karânî

Sabah namazını kılıp giderdi
Gizlice Rabbine niyâz ederdi
Ânın işi gücü deve güderdi
Yemen illerinde Veysel Karânî

Bin deveyi bir akçeye güderdi
Onun da nısfını zekât ederdi
Develer bileşince tevhîd ederdi
Yemen illerinde Veysel Karânî

Elinde âsâsı hurma dalından
Eyninde hırkası deve yününden
Asla hatâ gelmez onun dilinden
Yemen illerinde Veysel Karânî

Yastığı taş idi döşek postu
Cennetlik eylemek ümmeti kastı
Hakkın sevgilisi habibin dostu
Yemen illerine Veysel Karânî

Anasından destûr aldı durmadı,
Kâbe yollarını geçti boyladı
Geldi o Resûlü evde bulmadı
Yemen illerinde Veysel Karânî

Peygamber mescidden evine geldi
Veysin nûrunu kapıda gördü
Sordu Aişe'ye eve kim geldi
Yemen ellerinde Veysel Karânî

Yunus eydür gelin biz de varalım
Ayağın tozuna yüzler sürelim
Hak nasip eylesin komşu olalım
Yemen illerinde Veysel Karânî.

Yunus Emre

Serâba edeb, hâyâ;
Nûru zulmete ziyâ,
Ol Hatem-ül Enbiyâ,
Sevgili peygamberim.

Nübüvvetin kaynağı,
Merhametin membâi,
Âcizler sığınağı,
Sevgili peygamberim.

Sırtında mühr-ü nebî,
O en şefkatli Nebî,
Şefâatin sebebi,
Sevgili peygamberim.

Mahşerde hercümerci,
Bitirecek tek merci,
Ötelerden haberci,
Sevgili peygamberim.

**Mescid-i Nebî'nin dışarıdan görünüşü /
Medîne-i Münevvere**

HİLYE-İ SAÂDET

Eshâbına nasîhatdan sonra,
Fahr-i âlem dedi, benden sonra

İttifak etdi, bu sözde ümem,
Kırmızı beyâzdi, Fahr-i âlem.

Hilye-i pâkimi, görse biri,
Olur o, yüzümü görmüş gibi,

Mübârek yüzü, hâlis ak idi,
Gül gibi, kırmızımtırak idi.

Gördükde, hubbu hâsıl olsa,
Yâni hüsnüme âşık olsa,

İnci gibi, yüzündeki teri,
Pek hoş eylerdi, güzel cevheri.

Beni görmeği etse arzû,
Kalbi, sevgimle olsa dolu,

Terleyince, O menba-ı sürûr,
Dalgalanırdı sanki, bahr-i nûr.

Cehennem olur, ona harâm,
Rabbim, Cennet’i eder ikrâm.

Görünürdü gözü, dâim sürmeli,
Kalbleri çekerti, güzel gözleri.

Dahi, haşretmez çıplak, âni Hak,
Olur gufrânına, Hakkın mülhak.

Akı, beyaz idi gâyetle,
Medh eyledi Rabbi, âyetle.

Denildi ki, hilye-i Resûli,
Severek yazsa, birinin eli,

Siyâhı ânin, değildi ufak,
Bir idi ona, yakınla uzak.

Eder Hak, onu korkudan emîn,
Belâ ile dolsa, rûy-i zemîn.

Geniş, güzel ve latîfdi gözü,
Nûr saçardı hep, mübârek yüzü.

Hastalık görmez, dünyâda teni,
Ağrı çekmez hiç, bütün bedeni.

Kuvve-i bâsıra-i Mustafâvî,
Gece, gündüz gibi, olurdu kavî.

Günâh etmiş ise de, bu adam,
Cehennem cismine, olur harâm.

Bakmak arzû etseydi, bir yere,
Cism-i pâki de dönerdi bile.

Âhiretde azâbdan kurtulur,
Dünyâda her işi, kolay olur.

Başa tâbi ederdi cesedi,
Bunu terk etmemişdi ebedî.

Haşreyler, âni hem, Rabb-i celle,
Dünyâda, Resûlü görenlerle.

Hem, cism idi, Resûl-i ekrem,
Yaraşır, rûh-i mücessem desem.

Hilye-i Nebîyi, güç iken beyân,
Başlarız, ona oldukça imkân.

Güzel, hem sevimli idi Resûl,
Hakkâ çok, sevgili idi Resûl.

Sığınarak zülcelâle,
Vasfederiz âcizâne.

Mâlikle Ebû Hâle, söyledi,
Hilâl gibi, açık kaşlı idi.

İki kaşı arası, her zemân,
Gümüş gibi görünürdü, ayân.

Mübârek yüzü, az yuvarlakdı,
Derisi, berrak, hem de parlakdı.

Siyah kaşları mihrâbı ânın,
Kiblesi idi, bütün cihânın.

Ortası, yüksekce görünürdü,
Yandan bakınca, mübârek burnu.

Çok güzel idi, çekme ve latîf,
Edemez gören, O'nu tam târif.

Seyrek idi, dişlerinin arası,
Parlardı, sanki inci sırası.

Ön dişleri, etdikçe zuhûr,
Her tarafı, kaplardı bir nûr.

Gülse idi, iki cihân serveri,
Canlı cansız, her şeyin peygamberi.

Görünürdü ön dişleri, pek affı,
Dolu dâneleri gibi, çok latîf.

İbni Abbâs der, Habîb-i Hüdâ,
Gülmeğe, eyler idi istihyâ

Hem hayâsından O, dînin senedi,
Kahkaha etmedi derler, ebedî.

Nâzik, mahcûb idi, Resûl-i cenâb,
Dâim eyler idi, bakmağa hicâb.

Yüzü benzerdi, yuvarlak aya,
Zâtı aynaydı, yüce Mevlâya.

Nûrlu idi hep, o vech-i hasen,
Bakılmazdı, tenevvüründen.

Gönüller aldı, o güzel Nebî,
Âşıkı oldu yüzbin sahâbî

Bir kerrecik görenler, rüyâda,
Dediler, böyle zevk yok, dünyâda.

Hem güzel yanakları, bileler,
Fazla etli değildi, diyeler.

Ânın etmişdi, cenâb-ı Hâlk,
Severek, yüzün ak, alnın açık.

Boynunun nûru, ederdı her ân,
Saçları arasında, leme'ân.

Mübârek sakalından, iyi bil,
Ağarmışdı ancak on yedi kıl.

Ne kıvrıkcıdır, ne de uzun,
Her uzvu gibi idi, mevzûn.

Gerdan-i pâk-i Resûl-i âfak,
Gâyet ak idi ve gâyet berrâk.

Eshâb içinden, çok ehl-i edeb,
Karnı, göğsüyle, birdi, dedi hep.

Açılsaydı, mübârek sînesi,
Feyz saçardı, ilim hazînesi.

Aşka olunca, mahall-i teşrîf,
Başka olur mu, o sadr-ı şerîf?

Mübârek sînesi, geniş idi,
İlm-i ledûn, ona inmiş idi.

Ak ve berrakdı, o sadr-ı kebîr,
Sanırdı görenler, bedr-i münîr.

Ateş-i aşk-ı zât-ı ezeli,
Odlara yakmışdı, O güzeli.

Bilir elbet bunu, pîr-ü civân,
Yassı kürekliydı, Fahr-i cihân.

Sırtı ortası hem, etli idi,
Kerem sâhibi, devletli idi.

Gümüş teninde, letâfet vardı,
İrice mühr-i nübüvvet vardı.

Sırtında idi, mühr-i nübüvvet.
Sağ tarafına yakındı, elbet.

Bildirdi bize, edenler târif,
Bir büyük ben idi, mühr-i şerîf.

Rengi, sarıya yakın, karaydı,
Güvercin yumurtası kadardı.

Etrâfına çevirmiş, sanki hatlar,
Birbirine bitişik, kılcağızlar.

Anlatanlar, O âlî nesebi,
Dedi, iri kemikliydi Nebî.

Her kemik iri, merdâne idi,
Sûreti, sîreti şâhâneydi.

Mübârek âzasının her biri,
Uygun yaratılmışdı hem, kavî.

Çok hoş idi, her uzvu ânın
Âyetleri gibi, Kur’ânın.

Elleri ayası, O sultânın,
Ayakları altı, dahi ânın,

Geniş ve pâk idi, nâzik mergûb,
Tâze gül gibi latîf ve mahbûb.

Çok mevzun idi, der ehl-i nazar,
O kerâmetli, mübârek eller.

Selâm verseydi, birine eğer,
Tebessüm ederdi hep, Peygamber.

Bir iki gün, geçseydi aradan,
Hattâ uzasaydı da, bir aydan.

Belli olurdu, hoş kokusundan,
O kimse, adamlar arasından.

Billûr gibiydi, ten-i bî-mûyu,
Nice medh edeyim, ol pehlûyu.

Dostu seyretmek için, o şerîf,
Göz olmuşdu, bütün cism-i latîf.

Kemâl üzereydi, nâzik teni,
Hallâk göstermişdi, hikmetini.

Yokdu, göğsünde, karnında aslâ,
Hiçbir kıl, sanki gümüş levhâ.

Göğsü ortasından aşağı yalnız,
Bir sıra kıl, dizilmişdi, hilâfsız.

Bu siyah hat, bu mübârek bedende,
Hoşdu, hâle gibi, ay çevresinde.

Bütün ömründe kalmışdı, kezâ,
Gençlikde gibi, mübârek âzâ.

İlerledikçe, sinn-i Nebevî,
Tâzelenirdi hep, gonca gibi.

Hem dahi, Kâinâtın Sultânı,
Zanneyleme ki, ola pek yağlı,

Ne zaîf, ne de pek etli idi,
Mu’tedil, hem pek kuvvetli idi.

Lah mı, şah mı, dediler ehl-i derûn,
Birbirinden, ne ziyâdeydi, ne dûn.

Etmış, ol beden sarayın üstâd,
Adl-ü dâd ile, esâsın bünyâd.

Îtidâl üzere idi, pâk teni,
Nûra gark olmuşdu, bütün bedeni.

Orta boylu idi, o Sidre-mekân,
Ortalık, O’nun ile buldu nizâm.

Seyreden mu’cize-i kâmetini,
Dedi hep, medh edip hazretini.

Görmedik böyle, gül yüzlü güzel,
Boyu, hem huyu, hem yüzü güzel.

Orta boylu iken, Nebî,
Uzun kimseyle yürüseydi.

Ne kadar, uzun olsa idi, o er,
Yine yüksek görünürdü, peygamber.

Uzun boylu olandan o cevher,
Yüksek idi, el ayası kadar.

Bir yola gitseydi, izzetle,
Hızlı yürür idi, gâyetle.

Deriz, vâsı-ı şerîfinde yine,
Yürürken, eğilirdi önüne.

Yâni, bir yokuşdan iner gibi,
Dâim önüne, az eğilirdi.

Şanlı, şerefli idi, O Celfi,
İftihâr eylerdi, rûh-ı Halîl.

Bir zâtı ki, murâd ede Hudâ,
Her âzâsı, olur elbet a'lâ.

Yolda giderken, eğer bir kimse,
Ansızın, Resûlullah'ı görse,

Korku düşerdi, kalbine ânın,
Yüksekliğinden, Resûlullah'ın.

Hem de biri, Nebî ile, müdâm,
Sohbet ederek, söylese kelâm,

Sözlerindeki lezzet ile, ol,
Kul olurdu, kabul etse Resûl.

Etmişdi O'nu, Hallâk-ı ezel,
Hüsn-i ahlâkla, bî-misl-ü bedel.

Yâ Resûlallah! gücüm yok medhine,
Yaratıldık hep, senin hürmetine.

Hâsılı, ey Şâh-ı iklim-i vefâ,
Sana cânım da fedâ, her şey fedâ!

Hüseyin Hilmi Işık (Kaddesallahü teâlâ sirreh-ül azîz)

Kâbe-i şerîf - Mekke-i mükerrreme

Mescid-i haramın giriş kapısı

Surre-i hümayun Mekke'de

I. Abdülhamîd Hân'ın yaptırdığı Zemzem Kuyusu